

Zepelinul

Blacks

M-ați confiscat din frageda pruncie
și m-ați târât în grote de pelin,
Zăbrele mi-ați întins cu dărnicie
să-mi construiesc cu ele zepelin.

Să pot zbura unde vă este vrerea,
să vă aduc imagini curcubeu,
dar ați uitat să îmi legați tăcerea,
nacelei să îi fie un nucleu.

Nu vă-ntrebați cine sunteți în acte!
Voi înșivă mai știți cum vă numiți?
Sunteți născuții cu-o abilitate
de-a înrobi pe frați și pe părinți.

Ne îndrumați să vindem viitorul,
să ne fixăm la jugul nevăzut,
Prin trudă să vă dăm tot ajutorul
ca banul să vă fie azimut.

Sunteți bolnavi de-o gravă suferință,
păcatele atârnă mult prea greu,
iar golul din a voastră socotință
Voi îl simțiți un uragan, mereu.

Dar vă tratați cu-a' funcției perfuzii
și ați decis ca să vă ajutăm:
nacela voastră plină cu iluzii
din gropa cu noroi s-o ridicăm.

Așa că ne trimiteți către stele
să tot urcăm suavi, nevinovați,
Iar noi urcăm privind mereu la ele
și tragem o nacelă cu ratați.

.....
Dar câteodată, unul se deșteaptă
și vede-n jos nacela cu balast
nemeritat cum mai pășeste-o treaptă,
adeverind al logicii contrast.

Să nu-l blamați de-și vede viitorul
mult prea legat de acest prezent hidos
și nu mai vede-n zâmbet ajutorul

ce în trecut l-a ridicat de jos.

Se află sus, dar prea puțin departe
de toți acei ce ieri s-au perindat
să îi ofere lacăte spre moarte,
să îl închidă în al lor păcat.

Poate-a uitat în zori să mai zâmbească
dar de-i priviți în ochi al lui tumult,
veți observa cum poate să zdrobească
cu un cuvânt tot ce e azi indult.

Cuvântul este pala de credință
ce mă ridică-n viață cât mai sus
să nu mai simt a lumii năzuință
de a-mi stopa ce încă am de spus.